

A nazvou tě novým jménem...

Iz 62, 2-4

Četli jsme dávné proroctví o proměně pustiny v úrodnou zemi, o proměně opuštěné vyprahlé pouště v navštěvované a všemi vyhledávané místo nazývané rozkoší.

Lidem se podařily zavlažovací projekty a zúrodnění některých pustin. Tyto projekty jsou ale na druhé straně vyváženy ohromnými neúspěchy, ekologickými tragédiemi, kdy se lidé pokoušeli poručit větru dešti a obrátit tok řek. Dodnes existují pozůstatky jejich pýchy v podobě mrtvých vodních ploch, jezer a moří, dříve kypících životem, dnes měsíčních krajin, kde zdržování se je životu nebezpečné. Ano, člověk umí svoji pýchou vyrobit z rozkošné krajiny krajinu mrtvou, pustou a suchou. Obávám se, že jich vyrobil více než ze suchých úrodné.

V biblickém textu jde ale o něco víc. Ne o zemědělství, ne o důvtip člověka, ale o Boží čin, který zahrnuje takovou šíři, že i země pookřeje a pustina se změní v navštěvované rozkošné místo. Boží čin, který promění i pustinu i celý národ i starého člověka takže dostanou nové jméno. Víte, že země je země, ta se jen tak nezmění. Národ je národ, civilizační změny jsou změnami staletými a všechny pokusy o jejich urychlení vždy skončili katastrofou. Vzpomeňme jen na komunistický pokus integrovat romské obyvatelstvo do velkých městských sídlišť. A člověk je člověk a když je člověk už starý, tím spíše se už nebude měnit. Má jméno a to si drží. I kdyby nebylo zrovna libozvučné. Nebude se měnit. Říká: „nějak už dožiju, starého psa novým kouskům nenaučíš...“

Boží čin však dokáže měnit tato neměnitelná jména. *„Nazvou tě novým jménem, který vyřknou Hospodinova ústa.“* Nejde jen o nové jméno a novou identitu. Víme, že někteří lidé museli změnit jméno, bydliště, dokonce i vizáž svého obličej, když byli pronásledováni mafii. A tyto změny nepůsobili blahodárně ani pro ně ani pro jejich rodinu. Byly z nouze, podstoupili je, aby si zachránili holý život. Nesli je jako nutné zlo, útrpně, protože jim nic jiného nezbývalo. Ne tak hovoří Boží Slovo o novém jménu, které vyřknou Hospodinova ústa. Boží Slovo hovoří o tom, že budoucnost bude lepší než minulost a to ve všech ohledech. *„Budeš korunou ozdobnou a korunou královskou v ruce svého Boha... Uzří národy spravedlnost tvou a všichni králové tvou slávu...“* Zajímalo by nás, koho se toto proroctví týká. Koho má prorok Izaiáš na mysli. Sám sebe, nebo nějaký národ, přítomnost nebo budoucnost? Jsme jako etiopský dvořan, který jede ve voze, čte svitek Izaiáše proroka, který zakoupil o svátcích v Jeruzaléme a neví o kom prorok píše. Život a svět je nádherná kniha, ale nemá cenu pro toho, kdo neumí číst nebo kdo číst umí, ale nerozumí tomu, co čte. Bůh však posílá Filipa, aby mu to vysvětlil. Filip se ptá: *„Rozumíš tomu, co čteš?“*

„Jak bych mohl?“, odpovídá komorník, „nikdo mi to nevysvětlil. Nevím o kom prorok mluví!“

Sk 8,35 Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše.

Vím, komorník tehdy četl trochu jiné slovo z proroka Izaiáše, ale výklad je stejný. I v našem dnešním slově je řeč o Pánu Ježíši. O Božím Synu, který sestoupil na naši zem. Na tu zem, která je místy pustá a vyprahlá a opuštěná. A učinil div nad divy, protože tato země se začala skrze víru v něj měnit v úrodnou a vyhledávanou. Pán Ježíš je nadějí pro celou zemi, i pro jednotlivé národy země, i pro jednotlivé lidi těchto národů. Chcete pokrok? Pokrokem je Ježíš. Není pokrok mimo něj. Postavit rakety a létat do kosmu, objevit penicilin a vyléčit nevyléčitelné nemoci, zbavit se předsudků pověr a tmářství - to se nazývá pokrokem, ale je to skutečný pokrok? Je to jen vývoj. Skutečný pokrok spočívá v proměně lidského srdce. Lidské povahy, lidského charakteru. V tom, jestli člověk dokáže milovat, přijímat druhého a nezištně pomoci tam, kde je třeba. *„Člověk není člověkem, miluje-li jenom sebe“ (L. M. Fénelon)*

Boží čin, který se stal v Pánu Ježíši Kristu přinesl tuto revoluci lidských srdcí. Učedníci čekali něco jiného: politickou revoluci. Dnes by liberální křesťanští humanisté čekali kulturní revoluci. Ale On - Pán Ježíš Kristus přinesl revoluci srdcí. Zasáhla jádro

problému, kořen zla, samotný princip pokroku. Řekl: „Mt 15,19 Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky.“ Když se člověk rozhodne svalit vinu na někoho jiného, žádná logika, osvícenství, osvěta, či snad dobré zákony před ním neobstojí. Někteří lidé nedělají nic jiného, než že hledají viníka všeho, co se kdy stane. Dělají to nemilosrdně a s instinktem šelmy. A toto srdce On přišel změnit.

Během divoké hádky kousl jeden Číňan druhého do nosu. Oba byli předvedeni před soude. Obžalovaný se bránil: „Ten člověk lže! Kousl se sám!“ Křičel a dál a ukazoval na druhého prstem. „Ale nos je přece nad ústy,“ namítl soudce. „Jak se do něj mohl kousnout?“ „Vylezl na židli!“ zněla odpověď rozzlobeného člověka.

Taková jsou naše srdce, ale změněná srdce pak žijí docela nový život. Jejich činy jsou docela jiné než by byli, kdyby se jejich srdce neproměnilo. Lidé změněných srdcí mění i zemi na které žijí. Lidé změněných srdcí mění i národy i státy jichž jsou občané. Mění mravy země a už starořímský myslitel Tacitus, řekl, že: „Dobré mravy jsou lepší než dobré zákony“. A je to pravda. Lepší zákony naší zemi nepomohou. Srdce lidské je natolik převrácené, že lepší a dokonalejší zákony se obejdou lepšími a dokonalejšími podvody. Proto je načase přestat vymýšlet lepší zákony a začít měnit mravy. Do této doby se o mravy nikdo nestaral. Ale „dobré mravy jsou lepší než dobré zákony“. A proto mají přednost před zákony. Dobré mravy však nevyjdou ze srdce převráceného a lstivého. Jen ze srdce proměněného. Jen ze srdce, které dostalo nové jméno. Tuto změnu přináší Pán Ježíš Kristus. Proto se narodil, aby hříšné vysvobodil. Pouta hříchu zlomil. Naši nenávist, zlobu, hněv, závist, špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky a další pokřivenosti našich srdcí změnil. Odstranil, narovnal, proměnil.

To se děje jenom skrze něj. Na to nestačí ani císař Josef se svým osvícenstvím ani prezident Gorbačov se svou perestrojkou, ani pan prezident Havel se svou tolerancí a úctou. Ten skutečný pokrok je pouze v Ježíši Kristu. Kdo přijme Jeho oběť na Golgotě, uvěří v Jeho Slova a začne žít Jeho životem, začne se měnit jeho srdce. Slovy proroka Izaiáše: „stane se korunou ozdobnou a korunou královskou... .. nebude více pustinou ... ale bude nazýván rozkoší... se tak začnou naplňovat. O vánocích se máme radovat především z toho, že se možnost této proměny narodila. Že nám byla dána Otcem naším, který je v nebesích a že se jmenuje Ježíš, což znamená: „Vysvoboditel“, neboť On vysvobodí lid z jeho hříchů.

Hod Boží vánoční

Introit: „Kde je ten právě narozený král?!“

J 1,1-14

Včera byl Štědrý den. Pro děti tak dlouho očekávaný. Naše sedmiletá dcerka se už mnoho dní ptá, kdy bude? A odškrtávala si čísla v kalendáři.

My dospělí se už takhle neumíme na Štědrý den těšit. Asi proto, že víme co nás v něm čeká, ale zastavme se dnes a zamysleme se nad Izraelským národem, který očekával Mesiáše. Čekal ho mnoho set let. Toto těšení se na Něj, toto očekávání předávali dědové svým vnukům a ti zase svým dětem. Celý národ věřil, že jednoho dne přijde. Celá národ si byl jist Božím zaslíbením, nepochyboval, věřil a čekal. Těšil se a radoval. Ano, jednou přijde ten den, kdy očekávaný Mesiáš přijde. Židé neměli pochybnosti, co se týče Božích slibů a tak věřili a čekali.

Možná včera večer zazářily dětské oči a našli pod stromečkem to, co jste si tolik přáli. Ale mohlo se také stát, že tam nebylo to, na co jste se těšili a co jste si vysnili. Víte v tom, je právě to tajemství Štědrého dne. Vy nevíte, co tam bude. A nebudete to vědět do poslední chvíle. A až nastane ta chvíle, kdy zvoneček zacinká, pořád ještě uvidíte jen zabalené dárečky, ale nebudete vědět, co je v nich. A až vám je dá někdo do ruky, nebo

si na nich sami přečtete své jméno přijmete je jako dar od toho, kdo vás má rád. A věřte mi, to že vás má maminka nebo tatínek, babička, dědeček, strýc nebo teta, či snad bratr nebo sestra rádi, to je více než dar, který se skrývá v úhledně zabaleném balíčku. A i když tam nenajdete přesně to, co jste si přáli, určitě pod stromkem najdete lásku a ujištění o tom, že vás má někdo rád. A to je nad všechny dárky světa. A nemusí to být zrovna podle vašich představ.

Jako Izrael dostal Mesiáše, který nebyl zrovna podle představ národa, ale byl to dar od milujícího Otce v nebesích, který měl své důvody, proč poslal svého Syna právě do prostých jeslí, prostým lidem a způsobem, který více než cokoli jiného vyžadoval od lidí dětskou víru. Protože to, co oči viděli, bylo nevhledné, jak píše prorok Izaiáš, nic po čem by lid dychtil a co by se nějak krylo s jeho představami. Uvěřit v Pána Ježíše Krista v době, kdy přišel na tento svět bylo mnohem těžší než je tomu dnes. *„Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. Těm pak, kteří ho přijali a věř v Jeho jméno dal moc stát se Božími dětmi!“* Ti, kdo v Něj uvěřili museli mít dětskou víru. Věřit v cinkání zvonků a tichému šustění andělských křídel. Nesměli dát na své oči a uši, ano museli uvěřit srdcem a s odvážným postojem proti všem ostatním. Proti celému národu, který jej odsoudil jako zločince a poslal na popraviště kříže. Proto je napsáno: *„L 18,17 Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“* To proto, že se království Boží prostě jinak přijmout nedá. Musíme mít dětskou víru, odvahu uvěřit tomu, co náš rozum odmítá, našemu postavení se přičí a naše vžitě tradice pobuřuje.

Izrael Pána Ježíše ve své většině nepoznal, odmítl a zřekl se ho. Ne ale všichni. Někteří uvěřili, *těm pak On sám dal moc stát se Božími dětmi, ti se narodí jen jako jiní lidé, ti se narodili z Boha.*

V životě ruku v ruce s Pánem Ježíšem Kristem se nám mnohokrát přihodí, že budeme nemile překvapeni, zaskočení a nebudeme rozumět. Nezapomeňme, že nejde vše pochopit a kdy jindy než o vánocích bychom si měli uvědomit, že tajemství, víra a důvěra v Boží lásku jsou více než rozum a zkušenosti. Nezapomeňme Bohu věřit i když v tom štědrovečerním balíčku nenajdeme zrovna to, co jsme si přáli. Důvěřujme, že nás má rád a dobře ví, co potřebujeme i když Ho o to zrovna neprosíme, a prosíme-li a On nám dá něco jiného pak jistě ví proč to je pro nás to nejlepší. Nechme ve svém životě nějaký prostor pro tajemství a nechtějme vše prozkoumat a pochopit. Vždyť víra a láska vítězí nad lží a nenávistí i kdyby se naše zkušenosti nevím jak bouřily. Víra, která je důvěrou v toho, který mě má rád a dal to nejdražší, aby se já měl dobře a láska, která je silnější než smrt. Láska i víra jsou dary, které Duch Boží připravil všem lidem, aby nikdo nemusel zahynout navěky, ale získal skrze Ježíše věčný život.

A pak je tu ještě naděje. Ta Boží naděje, ne lidská-nejistá. Je tu jistota odložená do budoucnosti, že Bůh připravil těm, kteří Ho milují: *„co oko nevidělo, ucho neslyšelo a co ani na mysl lidskou nevstoupilo.“*

A tak nás všechny, kteří věříme Neviditelnému, čeká tajemství. Těm nejmenším z nás se vyplnilo už včera večer. A ti starší z nás si na něj možná ještě pár let počkají. Ale všichni, jak malí tak velcí, se jistě dočkáme, protože Bůh své sliby plní a nikdy nechodí pozdě.

Bůh buď s Vámi

AMEN